

I vieta

Vilniaus Žemynos progimnazijos 4d klasė
(mokytoja Eglė Šavdianė)

SLIBINO DIENOS

Senai senai gyveno mažas mažas slibinas. Laikas bėgo ir jis užaugo labai labai didelis ir stiprus. Ir dar jis buvo truputį piktas. Oi, dar nepasakėme slibino vardo. Slibino vardas buvo Dobilas.

Dobilas gyveno Lietuvoje, Anykščių rajone, tiksliau Anykščių šilėlyje.

Kai Dobilas supykdamo iš miško girdėdavosi baisūs garsai, traškesys, ūžesys.... Garsai ataidėdavo net iki Anykščių miestelio! Oi, kaip garsus buvo jo balsas!

Viso miestelio vyrai, moterys, vaikai ir svečiai jo prisibijodavo.

Slibinas Dobilas supykdamo tada kai norėdavo pastumti kokį apylinkių akmenį, bet jam nepavykdavo. Tai lietus lyja, tai vėjas ūžia, tai ekskursantai prie akmens fotografuojasi.

Kai slibinas būdavo ne nuotaikoje, liūdnas, tada prasidėdavo jo bėgiojimas po mišką. Bėgiodavo ir žmones gaudydavo. Moterims trukdydavo uogauti, vyrams medžioti, o vaikams mėlynės ir žemuoges skinti.

Kartais slibinas susierzindavo. Toks jis ateidavo neprašytas pas, bet ką į svečius. Suvalgydavo slibinas Dobilas saldumynus, jam patiko ledai, zefyrai, pyragai ir šeimynines picas su malonumu sušveisdavo.

Tiesa, būdavo jis ir geros nuotaikos. Tada slibinas užskrisdavo ant Lajų takų apžvalgos bokšto, atsisėdavo ant tvoros krašto ir gėrėdavosi apylinių neapsakomai gražiu vaizdu. Bet taip būdavo tik kartais. Mat slibinas nemokėjo su kitais būti, kalbėtis, šnekėti, šokti ar dainuoti.

Visi žmonės pavargo nuo Dobilo slibino piktumų, liūdnumų ir susierzinimų.

Bėgo laikas. Slibinas Dobilas buvo nelaimingas. Nelaimingi buvo ir miestelio gyventojai.

Kartą atsirado miestelyje drąsus vyras, kuris nutarė aplankyti slibiną, su juo pakalbėti, o gal net ir jam padėti.

Atėjus į mišką rado jis Dobilą vienišą, liūdną. Sėdėjo jis ant samanų kilimo ir žiūrėjo į tolį.

- Labas, Dobile, - pasisveikino vyras. Slibinas neatsakė, tylėjo.

- Labas, kodėl tu vienas, liūdnas? -dar kartą tarstelėjo vyras.

- Aš neturiu draugų, nemoku žaisti, bendrauti, aš visada vienas, man labai liūdna, - nedrąsiai ištarė Dobilas.

- O kaip galime tau padėti?

- Nežinau, - ir nuliūdęs slibinas nuskrido.

Vyras pakraipė galvą ir grįžo į miestelį nieko nepešęs. Viską papasakojo miestelio gyventojams.

Staiga pasigirdo viena mintis, kurią tarė mažas berniukas:

- Pasikvieskime slibiną Dobilą į svečius.
- Valio! Valio! Valio! – sušuko viso miestelio gyventojai.
- Bandom! Bandom! -nuvilnijo žodžiai.

Artimiausia miestelio šventė buvo Kalėdos. Tai gražiausia metų šventė. Visi kibo į darbus. Mamos kepė pyragus, kūčiukus, pyragėlius, tvarkė namus... Tėveliai meistravo stalus, kėdes, rūpinosi malkomis... O vaikai gamino daug darbelių, piešė piešinėlius. Darbai virte virė. Beliko tik įžiebti šventinę eglutę.

Būrys vaikų nuskubėjo į mišką. Ten sutiko slibiną Dobilą. Vaikai slibino paprašė, kad eitų kartu eglutės ieškoti. Pradėjo snigti, visi kartu vaikščiojo ir ieškojo dailios žaliaskarės. Staiga slibinas sumosavo sparnu ir parodė dailią, aukštą, žaliaskarę eglę. Visi apsidžiaugė. Net nepastebėjo, kad visi drauge atėjo iki miestelio aikštės. Slibinas su vaikais pradėjo puošti eglę. Suaugę negalėjo patikėti savo akimis ką pamatė. Slibinas Dobilas garsiai nusijuokė. Tada nusijuokė ir mažasis berniukas, ir visi prapliupo juoktis.

Į aikštę netrukus atskubėjo muzikantai. Viskas paruošta. Prasidėjo šventė. Skambėjo muzika net ir Dobilas įsiliejo į šventės įkarštį ir šurmulį. Visi aplinkui dainavo, šoko, vaišinosi, dalinosi, buvo mandagūs, malonūs, laimingi...

Sėdėdami prie vaišių stalo visi žmonės aptarė kas gero įvyko per šiuos metus jų gyvenime. Ore sklandė daugybė istorijų... O mažas berniukas tarė:

- Šiomet aš susiradau draugą. Jis didelis ir labai geras. Tai ir buvo mano svajonė!
- Tai aš, - nedrąsiai pasiteiravo Dobilas.
- Taip, tu!

Ir abu stipriai apsikabino! Slibinas iš laimės garsiai užriaumėjo, bet žmonės jau nebebijojo šio garso. Slibinas ant sparnų užsisodino savo mažąjį draugą ir apskriejo virš miško. Visi stebėjo jų skrydį ir pradėjo ploti, o vėliau iš laimės šokti.

Miestelio gyventojai ir slibinas susidraugavo, tapo laimingi, linksmi, jų dienos buvo pilnos džiaugsmo.

Šventė truko dar tris dienas. Visi šėlo kiek galėjo. O mes tuo metu į Anykščius važiuome, po Lietuvą keliavome, į šventę užsukome ir šią istoriją sužinoję jums papasakojome.

II vieta

Vilniaus rajono Rukainių gimnazijos 6a klasė
(mokytoja Jevgenija Jackevič)

LAIMIO GALIA

Seniai seniai Žvėrelių planetoje gyveno Zuikių šeima. Jie turėjo jaukius namus ir daug vaikų.

Jauniausias ir gudriausias iš visų Zuikių šeimos buvo Laimis (t. y. laimingas). Jis atrodė keistokai. Ant nosies kabėjo apvalūs akiniai, galvą gaubė juodai balta skrybėlė, ant kojų buvo raudoni batai. Bet tai ne viskas. Nuo vaikystės turėjo ypatingą galią – galėjo teleportuotis... Ne bet kur, o į tam tikras vietas. Galėjo atsidurti Saldainių name, Gėlių parke, Žaidimų aikštelėje ar Baimės bokšte. Įsivaizduokite: dabar jis kalbasi su Jumis, o po sekundės... jo nėra! Jis kažkur kitur... Nesąmonė, taip negali būti! Bet...

Zuikis Laimis turėjo draugų – lapę, vikšrą ir šikšnosparnį.

Vieną dieną lapėi buvo liūdna ir ji norėjo susitikti su draugais, tad pasiūlė:

- Susitinkame Žaidimų aikštelėje per pietus?

Draugai neturėjo ką veikti, todėl noriai sutiko. Susirinko visi. Jie žaidė slėpynių, karstėsi ant turėklų, paskui gaudė vienas kitą. Bičiuliai net nepastebėjo, kaip prabėgo laikas.

Draugams jau seniai labai rūpėjo vienas klausimas ir šikšnosparnis paklausė zuikio Laimio:

- Kaip tu išmokai teleportuotis?

Ilgausis net negalėjo atsakyti, nes ir pats nežinojo, kaip jam tai pavyksta padaryti.

- Aš nesimokiau, tiesiog galiu.

- Tu mus apgaudinėjai, tikrai kur nors mokeisi! –sušuko lapė.

- Ne! Aš pats nežinau, kaip tai atsitinka. Pagalvoju apie Saldainių namą – ir aš jau ten, Gėlių parkas – vaikštau tarp nuostabiausių gėlių. Žaidimų aikštelė – aš jau su jumis. Baimės bokšte labai baisu, todėl ten nemėgstu būti.

- Tai kaip tau pavyksta? – negalėjo nurimti vikšras. – Aš kol vieną vietą pasiekiu, kol kitą – tiek laiko užtrunka...

- Pagalvoju, kad norėčiau ten atsidurti, užsimerkiu ir ... aš jau ten.

- Ir aš taip norėčiau, - užsisvajojęs šikšnosparnis.

- Turiu puikią mintį! – sušuko Laimis.

- Kokią? – nekantravo draugai.

- Mums reikia nueiti į biblioteką ir paieškoti knygų, kuriose rašoma apie teleportaciją. Gal ką nors sužinosime?

- Puiki mintis! – pritarė draugai.

Laimis apsidžiaugė – kartu su draugais ieškos informacijos! Tačiau... nei vienas neturėjo laiko. – Papasakok rytoj, ką sužinojai.

Zuikis nuliūdo, kad liko vienas, bet sumanymo neatsisakė. Jis drąsiai nuėjo į biblioteką tikėdamasis rasti atsakymus į rūpimus klausimus.

Pusę dienos praleido versdamas knygų puslapius. Viena knyga, antra, trečia... Daug įdomių dalykų. Bet atsakymų nerado.

Vakare liūdnas grįžo namo. Mama pamatė, kad sūnus susimąstęs ir nelaimingas. Paklausė, kas atsitiko. Zuikis tylėjo... Pagaliau neištvėrė ir pasakė mamai, koks klausimas jį kamuoja. Kad draugai klausė, o jis negalėjo atsakyti... Kaip jis gali atsidurti akimirksniu kitose vietose? Bibliotekoje buvo, bet atsakymų nerado... Nieko nevertos tos knygos...

Mama labai mylėjo sūnų, tad nusprendė jam viską paaiškinti.

- Knygose atskleidžiama labai daug paslapčių. Bet ne visos. Ar nori, kad papasakočiau istoriją apie tavo senelį?

Laimis įdėmiai pažiūrėjo į mamą.

- Aš jo neprisimenu. O kokia istorija? Jis irgi mokėjo teleportuotis?

- Tavo senelis, – pasakė mama – kai buvo jaunas, irgi galėjo atsidurti Saldainių name, Gėlių parke, Žaidimų aikštelėje ar Baimės name. Bet kai tu gimei, jo galia dingo...

- Mama, o tu turi tokią galią?!

- Ne, sūneli, tai reta dovana.

Kitą dieną zuikis Laimis nubėgo pas draugus norėdamas pranešti džiugią žinią: jo senelis turėjo tokią pat galią kaip ir jis!

- Aš jums sakiau, kad to nesimokiau, o jūs netikėjote! Mano senelis mokėjo teleportuotis! Ir aš moku!

Nuo to laiko Laimio draugai labai didžiavosi turėdami tokį draugą, kuris akimirksniu gali atsidurti kitose vietose.

III vieta

Vilniaus rajono Nemenčinės Gedimino gimnazijos 5a klasė
(mokytoja Jurga Sinkevičienė)

KAIP KVAILELIS ŠAUNI BERNIUKU PAVIRTO

Kartą toli miške, pačiame gražiausiame Vilniaus rajono pušyne, senoje, aplūžusioje trobelėje gyveno kvailelis. Jis neturėjo nė vieno tikro draugo, nes keikėsi, kalbėjo negražius žodžius, amžinai vėlavo į pamokas, rūkė. Galbūt todėl ir praminė jį kvaileliu. Žinių karalystėje už tokį netikusį elgesį jis gavo tris pažeidimų lapus ir buvo pašalintas iš mokyklos. Norėdamas sugrįžti į Žinių karalystę jis privalėjo įveikti tris kliūtis.

Kadangi jis buvo tikras žioplelis, iškeliaavo laimės ieškoti neįsidėjęs jokių daiktų nei maisto. Kvailelis neturėjo jokio žemėlapijo ir nežinojo kelio, kur eiti. Jis ėjo, kur akys vedė, ir atėjo prie Nemenčios upelio, kur po dideliu akmeniui gyveno velnias. Nelabasis nutarė išmokyti kvailelį nevēluoti ir davė užduotį. Berniukas turės nubėgti prie Gėlaitės ežero, su stebuklingu kibiru išsemti visą vandenį, palaistyti Gėlos mišką ir parbėgti nevēluodamas. Šiam darbui buvo skirtos trys valandos. Jeigu kvailelis pavėluos, už bausmę velnias jį pavers rupūže. Plušėjo berniukas išsijuosęs ir parbėgo pas velnią nevēluodamas. Ką darys, išleido velniūkštis kvailelį į laisvę. Išėjo jis laimingas, kad išmoko būti punktualus.

Toliau nutarė kvailelis nueiti pas slibiną, mat norėjo išmokti daugiau niekada nerūkyti. Slibinas, gyvenantis Nemenčinės piliakalnio dauboje, galėjo padėti berniūkščiui atsisakyti šio žalingo įpročio. Kai berniukas pas jį atėjo, slibinas ugnimi spjaudėsi, nes kvailelis iš tolo dvokė svaigalais. Supykęs slibinas davė berniukui užduotį. Šis turės nueiti į vietinę ligoninę pažiūrėti, kaip žmonės serga nuo rūkymo ir kartais net miršta. Kvailelis jo paklausė ir nuėjo į ligoninę. Grįžo berniukas pas slibiną susigraudinęs ir išsigandęs. Kvailelis atidavė visus rūkalus ir prisizadėjo daugiau niekada nerūkyti.

Galiausiai liko paskutinis išbandymas. Trokšdamas daugiau niekad nesikeikti, kvailelis atkeliaavo pas raganą. Vos tik įžengė į trobelę ant vištos kojelės, puolė kniūbsčias priešais šeimninę prašydamas padėti pamiršti visus nelabuosis žodžius. Ragana sutiko panaikinti jam iš galvos visus keiksmazodžius, bet su viena sąlyga: jis turės ant stebuklingo lapo surašyti visus jam žinomus netikusius žodžius. Vos tik berniukas surašė viską, ką tik atsiminė, ragana čiupo keiksmazodžių lapą ir įmetė jį užburtą katilą. Katile suburbuliavo lapas, o kartu prigėrė ir jame surašyti keiksmazodžiai. Tuo pat metu berniukas pajuto labai keistą jausmą - lyg kažkas būtų dingę iš jo galvos. Ragana nusikvatojo ir paprašė kvailelio nusikeikti. Berniukas nieko panašaus į keiksmazodžius negalėjo prisiminti, tad pasakė raganai ačiū ir iškeliaavo.

Po trijų išbandymų neatpažįstamai pasikeitęs sugrįžo kvailelis į Žinių karalystę atsiprašyti mokytojų ir direktorės. Paprašė berniukas, kad priimtų jį į mokyklą, ir pažadėjo, kad daugiau nereikės jo bausti, nes išmoko būti mandagus, nevēluoti į pamokas ir metė rūkyti. Su džiaugsmu visi priėmė tokį šaunų berniuką. Nuo to laiko jis ir toliau gyvena savo pušyno trobelėje, turi naujų draugų, gerai mokosi mokykloje ir vargo nemato.

IV vieta

Vilniaus Jono Basanavičiaus progimnazijos 5V klasė
(mokytoja Lina Jankauskaitė)

RAGANŲ IR VELNIUKŲ MOKYKLA

Šiame gražiame pasaulyje yra daugybė įvairių mokyklų, tačiau šiandien aš jums papasakosiu apie vieną niūrią mokyklą.

Šioje mokykloje mokėsi tik raganėlės ir velniukai, o mokytojais buvo laumės, giltinės, velniai ir raganos. Savaimė suprantama, kad raganėlės ir velniukai nesimokė kartu, nes mokytojai puikiai suprato, kad, jeigu visi kartu mokytųsi, tai būtų didelė netvarka – visi kalbėtųsi pamokų metu ir triukšmautų. Raganėlės mokė ragana ir jos padėjėja - laumė; velniukų mokytojas buvo velnias, o padėjėja – giltinė. Raganų ir velniukų mokykla buvo išskirtinė – joje nebuvo direktorės.

Pirmoje klasėje mokiniai nesuprato, ką reikia veikti mokykloje – visi tik triukšmavo ir rėkavo. Raganėlės mažiau triukšmaudavo ir daugiau mokydavosi nei velniukai. Jos mokėsi burti ir skaityti bei skraidyti ant šluotų. Velniūkščiai pirmoje klasėje daugiau žaidė nei mokėsi skaityti iki šimto, o vėliau ir iki tūkstančio, tačiau suskaičiuoti kiek žmonių mirė per metus jiems puikiai sekėsi. Raganėlės buvo geresnės ir labiau išsilavinusios už velniūkščius, tačiau velniukai buvo gudresni ir klastingesni.

Antroje klasėje velniukai mažiau triukšmavo. Jie pradėjo stropiau mokytis ir išmoko skaityti iki šimto tūkstančių. Nors testus velniukams ir buvo sunku spręsti, tačiau juos kažkaip išlaikydavo.

Trečioje klasėje vieną dieną buvo nuspręsta apkeisti mokytojus – velniukus mokė ragana ir jos padėjėja laumė, o raganėles – velnias ir jo padėjėja giltinė. Raganėlės išmoko skaityti ir sužinojo, kas yra skaičiai, o velniukai išmoko skaityti burtažodžius. Ir kas keisčiausia – liovėsi triukšmas, jis dingo! Visi stropiai klausėsi mokytojų ir niekam neskandė galvų, nes nebuvo triukšmo. Kitą dieną viskas grįžo į senas vėžes – ragana ir laumė mokė mažąsias raganas, o velnias ir giltinė – velniukus. Ir visų nuostabai – tiek raganėlės, tiek velniukai netriukšmavo per pamokas, o įdėmiai klausėsi mokytojų.

Ketvirtos klasės pabaigoje visi džiaugėsi, kad raganėlės išmoko daugiau burti, o velniūkščiai – skaityti iki milijardo. Visi nekantriai laukė egzamino, kurio rezultatai ir parodė, ką visi išmoko per ketverius metus. Neminėsiu, kuriems geriau sekėsi išlaikyti egzaminus. Manau, kad ir patys lengvai atspėsite...

Prasidėjus penktiesiems mokslo metams, mokytojai ir mokiniai nepasikeitė, tačiau pasikeitė pamokos ir atsirado naujų iššūkių – raganėlės pradėjo mokytis skraidyti ant šluotų ilgesnius atstumus, dalyvauti įvairiose šluotų skraidymo varžybose; velniūkščiai mokėsi skaityti, kiek žmonių mirė per vienerius metus, kiek mirė nuo ligų, kiek avarijose, kiek paskendo jūroje ir t.t.

Šeštoje klasėje viskas vyko įprastai, kol vieną sykį protingosios raganėlės nusprendė pamatyti velniukus. Jos buvo girdėjusios apie velniūkščius ir labai norėjo su jais pasikalbėti, o gal net susidraugauti, tačiau mokykloje tai buvo draudžiama, nes mokytojai galvojo, kad kažkas gali negražaus atsitikti – raganėlės gali velniukus įžeisti, pasakydamos, kad jie nemoka skraidyti ant šluotų, o įskaudinti velniukai gali pradėti raganėlėms už kasų tampyti. Bet viskas įvyko kitaip nei tikėjosi mokytojai – raganėlės ir velniūkščiai susidraugavo vieni su kitais.

Mokytojai galvojo, ar galima taip padaryti, kad raganėlės ir velniukai mokytųsi kartu. Buvo nuspręsta, kad septintoje, aštuntoje ir devintoje klasėse mokosi atskirai, o dešimtoje klasėje – visi kartu. Visi džiaugėsi tokiu mokytojų sprendimu, nes mokiniai daug daugiau išmoko – raganėlės išmoko skaičiuoti iki milijono, o velniūkščiai išmoko daugiau skaityti ir rašyti bei skraidyti ant šluotų (na ne taip jau gerai kaip raganėlės).

Praėjo dar dveji mokslo metai – visi išlaikė egzaminus dvyliktoje klasėje ir išsiskirstė kas sau.

Kitais mokslo metais atėjo nauji velniukai ir raganėlės – vienoje klasėje galėjo būti tik raganėlės, o kitoje – tik velniūkščiai. O kaip manote, ar taip buvo iš tikrųjų?

